

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/527/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3212204614
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3212204614.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Oľgy Lichnerovej a sudkýň JUDr. Alice Beňovej a JUDr. Ivety Martinákovovej v právnej veci navrhovateľa B., s.r.o., so sídlom Z., B. XX, IČO: XX XXX XXX, zastúpeného F. kanceláriou J. B., s.r.o. so sídlom Z., Q. 4, proti odporcovi Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 04. februára 2015, č.k. 5C/179/2012-131 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal proti odporcovi zaplataenia náhrady majetkovej škody vo výške 175,- Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 719,16 Eur z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bánovce nad Bebravou, a zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania. Zároveň odporcovi nepriznal náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil poukazom na § 44 ods. 8 Exekučného poriadku, § 3 ods. 1 písm. d), § 4 ods. 1 písm. a) bod 1, § 9 ods. 1 a 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1 a § 17 ods. 1, 2, 3 písm. a), b), c), d) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov i § 103, § 104 ods. 2, § 154 ods. 1 O.s.p. Navrhovateľ uviedol, že písomným podaním navrhol zvolenému súdному exekútorovi vykonať exekúciu pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla zo Zmluvy o úvere č.: XXXXXXXX uzavretej s dlžníkom V. B.. V rámci uvedeného exekučného konania súdny exekútor požiadal Okresný súd Bánovce nad Bebravou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Po udelení poverenia podal navrhovateľ ako oprávnený návrh na zmenu exekútora. Povinnosťou exekučného súdu bolo rozhodnúť o návrhu na zmenu exekútora do 30 dní od jeho doručenia súdu. Exekučný súd nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase, čo navrhovateľ považoval za nesprávny úradný postup exekučného súdu, ktorým mu bola spôsobená majetková škoda a aj nemajetková ujma. Súd prvého stupňa uviedol, že vo veci nariadil pojednávanie, na ktoré sa účastníci a ich zástupcovia nedostavili. Navrhovateľ doručil súdu prvého stupňa návrh na zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu spolu s návrhom na prerušenie konania. Žiadosť o zrušenie (odročenie) pojednávania vyhodnotil súd prvého stupňa za nedôvodnú. Navrhovateľ v žiadosti poukázal na návrh, v ktorom namietal zaujatosť sudcov tamojšieho súdu, no o jeho námietke už bolo právoplatne rozhodnuté a navrhovateľ žiadne nové dôvody neuviedol. Súd prvého stupňa takisto poukázal na skutočnosť, že od doby podania predmetného návrhu, v ktorej je nestrannosť namietaná, došlo k zmene zákonného sudcu, ktorý v čase podania návrhu nebol sudcom tamojšieho súdu. Rovnako nebol dôvod na zrušenie resp. odročenie pojednávania z dôvodu podaného návrhu na prerušenie konania. Súd prvého stupňa ďalej uviedol, že obsahovo ide o totožný návrh na prerušenie konania, aký už raz navrhovateľ v tejto veci podal a o ktorom bolo už skôr v tomto konaní právoplatne rozhodnuté. Ak by mal súd

akceptovať takéto návrhy na zrušenie alebo odročenie pojednávania za účelom rozhodnutia o návrhu na prerušenie konania a aj niekoľkokrát rozhodovať o návrhoch na prerušenie konania podaných z tých istých dôvodov, nebolo by možné pristúpiť k prejednaniu veci a k rozhodnutiu o veci samej, čím bol popretý zmysel a účel súdneho konania, porušené právo na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov minimálne jedného z účastníkov, nehovoriac o porušení ďalších zásad súdneho konania, ako zásady hospodárnosti, ale aj zásady ne bis in idem (nerozhodovať dvakrát o tej istej veci), hoc ide o procesnú otázku. Okrem toho žiadosť navrhovateľa o zrušenie pojednávania (ergo jeho odročenie) nespĺňala náležitosti v zmysle § 119 O. s. p., navrhovateľ sa o uvedenom dôvode dozvedel podstatne skôr ako bol jeho návrh zaslaný (nakoľko o identickom návrhu už bolo pred časom rozhodnuté) a dôvod na odročenie nemožno za žiadnych okolností považovať za dôležitý aj z toho hľadiska, že o totožnom návrhu na prerušenie konania už bolo rozhodnuté. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že návrh nie je dôvodný, a preto ho zamietol. Najskôr skúmal, či sú splnené podmienky konania. Uzavrel, že pokiaľ sa navrhovateľ domáha náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. na základe nesprávneho úradného postupu exekučného súdu spočívajúceho v nerozhodnutí súdu v zákonnej lehote, je tak daná právomoc a príslušnosť súdu prvého stupňa tento nárok vecne posúdiť, prejednať a rozhodnúť o ňom. Námietku odporcu o nesplnení podmienky predbežného prerokovania nároku vyhodnotil súd prvého stupňa ako nedôvodnú. V tomto prípade ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý je odstrániteľný, a ktorý v konaní bol odstránený tým, že v priebehu konania uplynulo od prijatia žiadosti odporcom do dňa rozhodnutia súdu viac ako 6 mesiacov a odporca v tejto lehote nárok navrhovateľa na náhradu škody neuspokojil. Pokiaľ odporca namietal procesné nedostatky návrhu, tak je pravdou, že návrh mal nedostatky, no nie také, aby odôvodňovali postup súdu podľa ustanovenia § 43 ods. 1 O.s.p. Navrhovateľ uviedol v návrhu rozhodujúce skutočnosti a z označenia veci bolo možné zistiť, z ktorej konkrétnej exekučnej veci svoj nárok odvodzuje. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že k navrhovateľom tvrdným prieťahom v exekučnom konaní došlo. Exekučný poriadok v ust. § 44 ods. 8 stanovoval 30 - dňovú lehotu na rozhodnutie súdu o zmene exekútora od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Exekučný súd rozhodol o návrhu na zmenu exekútora až dňa 22.12.2011 t.j. po 13 mesiacoch dňoch od doručenia návrhu príslušnému súdu. Podľa názoru súdu prvého stupňa akékoľvek nedodržanie zákonnej lehoty nemožno považovať za zbytočné prieťahy v konaní, avšak rozhodnutie vo veci, kde je stanovená lehota v dĺžke 30 dní po 13 mesiacoch za spôsobenie prieťahov konaní považovať možno, napriek skutočnosti, že značnú časť nečinnosti súdu spôsobilo nedodanie exekučného spisu exekútkou v požadovanej lehote (7 mesiacov). V súvislosti s rozhodovaním o návrhu oprávneného na zmenu exekútora tak podľa názoru súdu prvého stupňa došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie a rozhodnutie veci bez zbytočných prieťahov a tým aj k nesprávnomu úradnému postupu exekučného súdu. Súd prvého stupňa napriek skutočnosti, že zistil pochybenie v úradnom postupe exekučného súdu porušením práva na prerokovanie a rozhodnutie veci bez prieťahov nepriznal navrhovateľovi náhradu majetkovej, alebo nemajetkovej ujmy z nakoľko v prípade majetkovej ujmy navrhovateľ nepreukázal jej výšku relevantnými dôkazmi. Takýmto nie je ani znalecký posudok č. 1/2014 Znaleckého ústavu Ekonomickej univerzity v Bratislave. Majetková ujma navrhovateľa je podľa posudku v prípade nesprávneho úradného postupu súdu len paušálna bez zohľadnenia konkrétnych nákladov na konkrétnu činnosť oprávneného v jednotlivej exekučnej veci. Okrem toho posudok vychádza len z podkladov navrhovateľa, ktoré znalec skontroloval len po formálnej stránke. Keďže výška škody je určená iba paušálne bez vzťahu ku konkrétnej exekučnej veci, nemožno ju akceptovať ako spoľahlivo preukázanú, a to zvlášť keď znalec kontroloval iba formálnu stránku podkladov daných mu navrhovateľom. Škoda má podľa posudku pozostávať zo mzdových nákladov vo výške 5,07 Eur, nákladov na tlač 5,31 Eur, nákladov na úpravu informačného systému vo výške 13,86 Eur, nákladov na poštovné vo výške 3,01 Eur a nákladov na telekomunikačné služby vo výške 4,43 Eur. V danej exekučnej veci však oprávnený nežiadal informáciu o stave rozhodovania exekučného súdu, neurgoval exekučný súd, a preto nie je ani zrejmé, ako vôbec mohol mať nejaké výdavky na mzdy, informačný systém a vyhotovenie písomnosti adresovaných exekučnému súdu. Exekučný spis exekučného súdu neobsahuje žiadnu písomnosť a ani úradný záznam, potvrdzujúci skutočnosť, že oprávnený skutočne písomne alebo telefonicky urgoval exekučný súd na rozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora, teda uskutočnil nejakú činnosť s ktorou by mohol byť spojený vznik škody vo forme zvýšených nákladov. Majetková škoda nevyplýva ani z exekučného spisu tamojšieho súdu. Navrhovateľ zároveň žiadnym dôkazom nepreukázal a ani nenavrhol žiaden dôkaz na preukázanie priamej príčinnej súvislosti medzi nerozhodnutím exekučného súdu v zákonnej lehote a majetkovou škodou navrhovateľa. Časť vyčíslenej majetkovej škody mala navrhovateľovi vzniknúť administráciou listín a komunikáciou s pôvodným exekútorom a časť na administratívne spracovanie textov v súvislosti s urgenciami exekučného súdu. Navrhovateľ nielenže nepredložil a nenavrhol žiadne dôkazy na preukázanie týchto nákladov, ale ani len konkrétne neoznačil

samotné listiny, ktorými urgoval exekučný súd, alebo overoval stav konania. Pokiaľ aj oprávnený vynaložil nejaké náklady na mzdy zamestnancov zaoberajúcich sa správou vymáhanej pohľadávky a na udržiavanie informačného systému, zo žiadneho dôkazu nevyplýva, že by takéto náklady boli výlučne v priamej príčinnej súvislosti s neskorým rozhodnutím exekučného súdu o návrhu oprávneného na zmenu exekútora, a že by ich aj tak nebol vynaložil. Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, bolo by možné ju navrhovateľovi priznať v prípade, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Navrhovateľ však ani len nenavrhol žiaden dôkaz, ktorý by mal preukázať, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením. Súd prvého stupňa bol toho názoru, že takéto konštatovanie, pokiaľ by sa ho navrhovateľ domáhal, by bolo postačujúcim zadosťučinením pre navrhovateľa. K tomuto záveru dospel súd prvého stupňa na základe viacerých okolností týkajúcich sa danej exekučnej veci. Navrhovateľ náhradu nemajetkovej ujmy odôvodňoval viacerými rizikami, ktorým boli vystavené jeho oprávnené záujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu. Uplatnenú nemajetkovú ujmu zdôvodňoval aj negatívnymi pocitmi svojich majiteľov a konateľov, stratou zisku, zánikom podnikateľských plánov a ovplyvnením ďalších podnikateľských postupov navrhovateľa. Uvedené zdôvodnenie uplatneného nároku je v súvislosti s označenou exekučnou vecou zjavne neopodstatnené. Riziká, ktorým mal byť navrhovateľ vystavený v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, sú ničím nepreukázané a nepodložené tvrdenia navrhovateľa. Vo všeobecnosti možno skonštatovať, že riziko insolventie povinného je vždy tak, ako je vo všeobecnosti možné skonštatovať, že aj insolventný povinný môže nadobudnúť majetok dedením, darom, prípadne inak a vymoženie pohľadávky, ktoré sa môže v istom čase javiť ako neúspešné, sa stane úspešným. Riziká, že povinný zanikne (zomrie ak ide o fyzickú osobu), alebo že exekútor stratí kontakt s povinným, sú vo všeobecnosti taktiež dané vždy bez ohľadu na rozhodovanie o návrhu. Okrem toho pri zániku povinného - smrti fyzickej osoby prichádza predsa do úvahy uspokojenie vymáhanej pohľadávky oprávneného dedičmi, ktorí zodpovedajú za dlhy poručiťela do výšky ceny nadobudnutého dedičstva. Ide však rovnako o teoretické úvahy, ako sú aj teoretické úvahy navrhovateľa o rizikách a tým aj o nemajetkovej ujme, ktorá mu mala vzniknúť v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu. Súd prvého stupňa nepriznal navrhovateľovi požadovaný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy aj z toho dôvodu, že ako oprávnený v exekúcii zanedbal prevenčnú povinnosť, žiadnym spôsobom sa od podania návrhu až do rozhodnutia o tomto návrhu nezaujímal, v akom štádiu je rozhodovanie o tomto návrhu. Tvrdené urgencie exekučného súdu navrhovateľ nepreukázal, dokonca podľa obsahu exekučného spisu sa navrhovateľ ani len neinformoval o stave konania. Nárok navrhovateľa na zaplatenie nemajetkovej ujmy je zjavne v rozpore s dobrými mravmi aj pri porovnaní rizík tvrdených navrhovateľom v návrhu a rizík, ktorým bol v danej exekučnej veci vystavený povinný v dôsledku nevyváženej a zjavne nevýhodnej úverovej zmluvy pripravenej navrhovateľom, z ktorej nárokov sa navrhovateľ v exekučnom konaní domáhal, pričom už bolo v exekučnej veci právoplatne rozhodnuté, že sa ich domáhal neoprávnené. Z dôvodu nepreukázania výšky majetkovej škody, príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom exekučného súdu a prípadnou majetkovou škodou navrhovateľa, ako aj z dôvodu, že navrhovateľom uplatnené nároky považoval súd prvého stupňa za výkon práva, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi, súd prvého stupňa návrh ako nedôvodný zamietol. Navrhovateľ založil do jedného z konaní v obdobnej veci originál znaleckého posudku, ktorý považuje za dôležitý dôkaz vo veciach jeho viacerých návrhov, ktorými sa domáha nárokov z titulu zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup exekučných súdov. Súd prvého stupňa do príslušného spisu síce založil kópiu posudku, no vykonanie dôkazu touto listinou nevykonal. Tento posudok nie je dôkazom, ktorý by mal význam v prejednávanej veci. Ide o znalecký posudok č. 1/2013 vypracovaný znalcom doc. JUDr. B. W. M., B. na žiadosť navrhovateľa za účelom zistenia, či je právom EÚ zakázané, aby majetkové spory, v ktorých zmluvnou stranou je spotrebiteľ, mohli byť rozhodované rozhodcom alebo rozhodcovským súdom v rozhodcovskom konaní. Bez ohľadu na posúdenie tejto otázky nemá akákoľvek odpoveď na ňu význam pre toto konanie, pretože nesprávny úradný postup spočívajúci v nerozhodnutí v zákonnej lehote alebo v prieťahoch v exekučnom konaní možno objektívne zistiť iba dôkazom, ktorým je oboznámenie exekučného spisu. Z ústavnej sťažnosti, ktorú mal navrhovateľ v tejto veci podať, vyplýva, že navrhovateľ mienil v tomto konaní navrhnúť vypočutie svedkov, a to z osôb pôsobiacich na súde vo vzťahu k nesprávnemu úradnému postupom súdu. Navrhovateľ riadnym procesným spôsobom v konečnom dôsledku takýto dôkaz nenavrhol, no napriek tomu súd prvého stupňa skonšatoval, že v prejednávanej veci by bolo nadbytočné vykonávať akékoľvek dokazovanie výsluchom svedkov z uvedených osôb, keď jediným objektívnym dôkazom o prípadných prieťahoch v konaní, resp. o inom nesprávnom úradnom postupe súdu môže byť iba exekučný spis, z ktorého sú zrejme všetky úkony a rozhodnutia súdu v danej veci, ako aj dĺžka konania

a čas vykonávania jednotlivých úkonov. Keďže návrh bol nedôvodný, súd prvého stupňa ho v celom rozsahu zamietol, a to bez toho, aby vo veci rozhodoval medzitýmny rozsudkom o právnom základe uplatneného nároku, keďže takýto postup by bol nevhodný. Na pojednávaní súd prvého stupňa o trovách konania rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že úspešnému odporcovi priznal náhradu trov konania ako budú uvedené v písomnom vyhotovení rozsudku. Keďže odporca trov konania nevyčíslil v lehote podľa § 151 ods. 1 O. s. p. a zo spisu mu žiadne trovy nevyplývajú, rozhodol súd prvého stupňa, že mu náhradu trov konania nepriznáva, keď v zmysle § 151 ods. 2 O. s. p. nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania - výrokom vyhláseného rozsudku o náhrade trov konania.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že v spojení s ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p.), súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadaval o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uviedol, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí. Navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám, keď navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému a z titulu výdajov, na administratívne spracovanie textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je

jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní žaloby škoda ďalej narastá. Navrhovateľ tiež namietal, že súd prvého stupňa nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým Znaleckým posudkom č. 1/2014 o výške vzniknutej škody. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je preto vnútorne rozporné a napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Uviedol, že sú irelevantné úvahy súdu o tom aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Žiadal preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebný ako vecne správny potvrdiť podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v nadväznosti na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s vecne správnym a vyčerpávacím odôvodnením súdu prvého stupňa, na ktoré v celom rozsahu poukazuje a pre zdôraznenie správnosti uvádza:

Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvého stupňa, že v danej veci bol naplnený prvý predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu a to existencia nesprávneho úradného postupu v zmysle prieťahov v konaní. Nesprávny úradný postup sám, bez kumulatívneho splnenia ostatných predpokladov - vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom, nezakladá vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci. Súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku podrobne odôvodnil nenaplnenie naposledy uvedených predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu a konštatoval, že navrhovateľ nepreukázal vznik škody a príčinnú súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Navrhovateľ, napriek úvodnému všeobecnému uvedeniu odvolacích dôvodov, vo svojom odvolaní neuviedol (nepochybne z dôvodu predkladania veľkého množstva typových podaní na súdy), aké konkrétne nedostatky meritórnemu posúdeniu prejednávaneho prípadu, vecnému dôvodu zamietnutia návrhu, vytýka. Uvádza len všeobecné konštatovania (napr. "súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané", "súd úplne ignoroval všetky tvrdenia navrhovateľa o majetkovej škode z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdavkov na administratívne spracovanie textov urgencií atď."), ktoré uvádzal aj v návrhu. Okrem toho uvedené odvolacie tvrdenie nevyplýva z predmetného rozhodnutia a nezodpovedá ani skutkovým zisteniam ani právnemu hodnoteniu uvedenému v odôvodnení rozhodnutia súdu prvého stupňa. Navrhovateľ v odvolaní nenapadol podrobné skutkové a právne závery súdu prvého stupňa o nepreukázanom naplnení ďalších predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu (neexistenciu škody a príčinnej súvislosti), a preto tieto právne posúdenia nie sú predmetom odvolacieho prieskumu. Rovnako navrhovateľ v odvolaní žiadnou odvolacou námietkou nenapadol hmotnoprávne dôvody zamietnutia návrhu na náhradu nemajetkovej ujmy, a preto tieto nie sú predmetom odvolacieho prieskumu.

Napadnutý rozsudok považuje odvolací súd za vecne správny, pretože následkom nepreukázaného kumulatívneho naplnenia všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu je zamietnutie návrhu navrhovateľa.

Čo sa týka ďalších odvolacích námietok, odvolací súd nezistil, že by bola navrhovateľovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by

súd nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľ v podanom odvolaní uviedol, že súd prvého stupňa porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces, pretože pred vynesením rozsudku nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení, pretože súd prejednal vec v jeho neprítomnosti a ignoroval jeho žiadosť o odročenie pojednávania. Uvedená námietka navrhovateľa je nedôvodná. Navrhovateľovi súd prvého stupňa doručil písomné vyjadrenie odporcu k návrhu dňa 14.03.2013 (spolu s predvolaním na pojednávanie). Vo veci boli nariadené dve pojednávania, prvé z nich na deň 03.07.2013 bolo následne zrušené z dôvodu potreby rozhodnutia o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania. Ďalšie pojednávanie, na ktorom došlo k vyhláseniu rozsudku, bolo nariadené na deň 04.02.2015. Na pojednávanie bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, predvolanie prevzal dňa 16.01.2015. Z dátumov je zrejmé, že navrhovateľ mal dostatočný čas oboznámiť sa s písomným vyjadrením odporcu k jeho návrhu, a možnosť vyjadriť sa k nemu či už písomne alebo ústne na pojednávaní, na ktoré bol riadne a včas predvolaný. Nielenže bola zachovaná zákonom stanovená 5-dňová lehota na prípravu pojednávania, ale navrhovateľ mal oveľa väčší časový priestor na túto prípravu, mal možnosť pri nahliadnutí do spisu oboznámiť sa so všetkými listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise a to vrátane aj exekučného spisu, ktorý bol súčasťou spisu. Neobstojí tvrdenie navrhovateľa uvedené v podanom odvolaní, že súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. a ignoroval jeho žiadosť o zrušenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Ako už odvolací súd vyššie uviedol, súd prvého stupňa vo veci nariadil pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, no nedostavil sa. Písomným podaním žiadal o zrušenie pojednávania. Súd prvého stupňa po začatí pojednávania zistil, že sa nedostavili účastníci ani ich zástupcovia. Prečítal návrh na zrušenie pojednávania a skonštatoval, že žiadosť navrhovateľa je nedôvodná, a pojednával v neprítomnosti účastníkov a ich zástupcov.

Občiansky súdny poriadok upravujúci postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní ústavou zaručené právo osobnej prítomnosti na súdnom konaní zabezpečuje tak, že ukladá súdu, ak zákon neustanovuje inak, nariadiť na prejednanie veci samej pojednávanie a predvolať naň účastníkov konania (§ 115 ods.1 O.s.p.) a to tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej 5 dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať. Ak súd nariadi pojednávanie, môže vec prejednať v neprítomnosti riadne predvolaného účastníka len vtedy, ak účastník nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania (§ 101 ods. 2 O.s.p.). Keďže účastník môže v konaní vystupovať aj prostredníctvom zástupcu (napr. zástupcu na základe plnomocenstva; § 22 a nasl. O.s.p.) má aj tento zástupca právo osobne sa zúčastniť občianskeho súdneho konania. O možnosti prejednať vec na pojednávaní v jeho neprítomnosti platí to isté, čo platí o samom účastníkovi konania. Právo účastníka, aby jeho vec bola prejednaná verejne a v jeho prítomnosti, nemožno chápať tak, že súd by nemohol konať a rozhodnúť vo veci bez prítomnosti účastníka, ale tak, že súd je povinný umožniť účastníkovi uplatnenie tohto práva. Možnosť prejednať vec v neprítomnosti účastníka (zástupcu) treba posudzovať vždy vzhľadom na všetky okolnosti daného prípadu, pričom treba mať na zreteli, že zúčastniť sa pojednávania pred súdom je právom účastníka konania a to v každom štádiu postupného procesu, pokiaľ zákon neustanovuje inak, a ak na tomto svojom práve účastník trvá. Zákon nešpecifikuje, čo treba považovať za dôležitý dôvod, danosť ktorého bráni prejednať vec v neprítomnosti účastníka. Súd ale môže žiadosť o odročenie pojednávania posudzovať len z aspektu tých skutočností, ktoré sú prípadne uvedené v žiadosti o odročenie pojednávania.

Z uvedených skutočností vyplýva, že v návrhu uvedený dôvod zrušenia pojednávania nebol dôvodný. Podľa názoru odvolacieho súdu v zhode s názorom súdu prvého stupňa riadne predvolaný navrhovateľ (splnomocnený zástupca) neuviedol žiadny dôležitý dôvod, pre ktorý by sa nemohol pojednávania zúčastniť. Súd prvého stupňa preto správne pokračoval v konaní. Navrhovateľovi nebolo postupom súdu prvého stupňa odňaté právo zúčastniť sa pojednávania, oboznámiť sa s obsahom spisu, zúčastniť sa vykonávania dôkazov a vypočuť si prednesy odporcu a následne sa k nim vyjadriť a prípadne navrhnuť a označiť a predložiť ďalšie dôkazy. Tohto práva sa navrhovateľ sám svoju neprítomnosťou na pojednávaní bezdôvodne vzdal.

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces s tým, že neobstojí námietka zo strany navrhovateľa v tom smere, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca. Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa o námietke navrhovateľa ohľadom námietky zaujatosti sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie bolo právoplatne rozhodované uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 23.10.2012 pod sp. zn. 19NcC/434/2012, kedy krajský súd rozhodol, že sudca Okresného súdu Bánovce nad Bebravou W. W. F. je vylúčený z prejednaní a rozhodovania vecí. Vec bola pridelená náhodným výberom sudcovi V. L. M., B., o ktorom už bolo vyššie uvedeným uznesením krajského súdu zo dňa 23.10.2012, sp. zn. 19NcC/434/2012 rozhodnuté tak, že nie je vylúčený z prejednaní a rozhodovania vecí. Vec bola dňa 14.05.2013 na základe pokynu č. 11/2013-C pridelená náhodným výberom sudcovi V. V. O., V. V. O. vo svojom vyjadrení zo dňa 20.11.2013 uviedol, že v danej veci sa necíti byť zaujatý nakoľko ujma, ku ktorej malo na strane navrhovateľa dôjsť, nebola spôsobená jeho konaním, ani konaním inej osoby, ktorá by bola k nemu vo vzťahu osoby blízkej. Taktiež si nebol vedomý ani žiadnych iných okolností na základe, ktorých by bolo dôvodné pochybovať o jeho nezaujatosti pre vzťah k veci, účastníkom konania alebo ich zástupcom. Odvolací súd skúmajúc dôvodnosť uplatneného odvolacieho dôvodu zo strany navrhovateľa dospel k záveru, že na strane zákonného sudcu JUDr. V. O. nie je existencia žiadnej okolnosti, ktorá by ho v zmysle § 14 a nasl. O.s.p. vylučovala z prejednávania a rozhodovania vo veci vzhľadom na pomer k veci a účastníkom konania. Odvolací súd má teda za to, že ani zaujatosť sudcu V. V. O. rozhodujúceho vo veci, tvrdená navrhovateľom a uplatnená ako odvolací dôvod daná nie je. Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že Ústavný súd SR opakovane odmietol sťažnosti navrhovateľa, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces z dôvodu, že krajský súd nevyhlásil všetkých sudcov okresných súdov, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu tohto okresného súdu.

Nepravdivé je tvrdenie navrhovateľa, že nebol poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p.. Poučenie o uvedenom procesnom práve a zároveň povinnosti mu bolo dané jednak písomne spolu s predvolaním na pojednávanie dňa 03.07.2013 a opakovane dňa 04.02.2015, ktoré riadne prevzal. Zároveň bolo dané sudcom ústne na pojednávaní, na ktorom sa, ako už bolo vyššie uvedené, bezdôvodne nezúčastnil.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 a ust. § 151 ods. 1 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.